

ἄγλειφτος ἐπίθ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλειφτός < γλείφω.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἔλειξέ τις: Ἡγάττα δὲν ἀφίνει τὰ πιάττα ἄγλειφτα. Ἀγλειφτο ἄφησε ἡ γελάδα τὸ μοσκάρι της. Συνών. ἄγλυφτος 2, ἄλειχτος.

ἀγλέτιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγλέτιστους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλετιστός < ἐγλετίνω.

Ἐπὶ τῶν δερμάτων, ἀκατέργαστος, ἀδέψητος. Ἀντίθ. ἐγλετισμένος.

ἀγληθριάζω ἀμάρτ. ἀγυληθριάζω Πελοπν. (Μαζαίικ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγλήθρα, δι' ὃ ἰδ. ἀγλήθα.

Πάσχω ἐκ νόσου τοῦ ἥπατος, ἐπὶ τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν.

ἀγλήθα ἡ, Ρόδ. γλήθα Στερελλ. (Λοκρ.) γλήθα Ρόδ. ἀγλήθρα Β.Εὔβ. ἀγλήθα Ἡπ. (Δρόβιαν.) ἀγλήθα Ἡπ. (Δρόβιαν.) ἀγυλήθρα Πελοπν. (Μαζαίικ.) ἄβ-βλ. θας Κῶς

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀγλεις -ιθος καὶ -ιδος καὶ ἀγλεις -ιθος. Παρ' Ἡσυχ. «ἀγγλιδες» ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνέστηκε τῶν σκορόδων. Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 355 κέξ. Πβ. καὶ Ἡσυχ. «ἀγλίδια» σκόροδα.

1) Ἡ σκελὶς τοῦ σκορόδου καὶ τῶν κινρωδῶν Κῶς Ρόδ. Στερελλ. (Λοκρ.): Δὼς με μίαν γλήθαν πορτοκαλίον Ρόδ. 2) Ἀδὴν (πιθανῶς τῶν ὑπογενεῶν ἀδένων) Β.Εὔβ. β) Νόσος τοῦ ἥπατος τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν, ἐχινόκοκκοι Πελοπν. (Μαζαίικ.): Ἐπίασαν ἀγυληθρες τὰ γιδερά. 3) Γενεὰ Ἡπ. (Δρόβιαν.) Συνών. ἀγγλήθα, σκελίδα, τσέτα.

ἀγλιτσίάζω ἀμάρτ. ἀναγλιτσίάζω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀγλιτσος - *ἀνάγλιτσος. Πβ. καὶ ἀγλίτσιαστος.

Ἀποβάλλω τὴν γλοιώδη οὐσίαν καὶ οὕτω συστέλλομαι, ρικνοῦμαι.

ἀγλίτσιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγλίτσιαστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλιτσιαστός < γλιτσίάζω.

Ὁ μὴ ἔχων γλίτσεις εἰς τὰ ἐνδύματά του, καθαρός. Ἀντίθ. γλίτσης.

ἀγλουμίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀγλουμία Κάρπ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ χλωρὸν κεράτιον: Κούρταλον εἴησαν οἱ ἀγλουμίδες (κούρταλον = πρᾶγμα πολὺ ξηρόν). Πβ. ἔμπαρο.

ἀγλούπιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.) ἀγλούπιγος Πόντ. (Σάντ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγλούπιχτος Πόντ. (Κοτύωρ).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλουπιστός < γλονπίζω.

1) Ὁ μὴ περιηρημένος τὸν φλοιόν, τὴν ἐσχάραν κτ., ὁ μὴ ἐκλελεπισμένος ἐνθ' ἄν.: Ἀγλούπιγο ἔν' τὸ ξύλο Ὁφ.

Ἡ γιὰ μ' ἀγλούπιγο ἔν' αὐτόθ. Τὸ μῆλον ἀγλούπιγον μὴ τρώς ἀπο Χαλδ. Πβ. μεταγν. Θεοφρ. Ἰστορ. φυτ. 5,1,2 «ἀλόπιστα» (δένδρα). Συνών. ἀγλυφτος 1, ἀξεφλούδιστος. 2) Μεταφ. α) Ὁ μὴ ἀποβαλὼν χρήματα (δηλονότι ἐκβιασθεὶς ἢ καταναγκασθεὶς) Πόντ. (Τραπ.): Ὀλονοὺς ἐγλούπ'σεν, ἐγὼ μονάχον εἶμαι ἀγλούπιγος. β) Ἀνάγωγος, ἀγροῖκος Πόντ. (Κερασ.) Πβ. ἀπελέκητος.

ἀγλοφώτιστος ἐπίθ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλοφωτιστός < γλοφωτίζω.

Ὁ μὴ ἔχων κοιλότητα διὰ γλυφῆς, ὁ μὴ κοιλανθεὶς, ἐπὶ λίθου, ξύλου κτ. ἐνθ' ἄν.: Τ' ἔναν τὸ λιθάρ' γλοφωτισμένον ἔν' καὶ τ' ἄλλο ἀγλοφώτιστον (λιθάρ' = μυλόπετρα) Τραπ. Ξύλον ἀγλοφώτιστον αὐτόθ. Συνών. ἀγλόφωτος.

ἀγλόφωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλοφωτός < γλοφώνω.

Ὁ μὴ διὰ γλύψεως κοιλανθεὶς, ἐπὶ λίθου, ξύλου κτ. Ἡ πέτρα ἀγλόφωτον ἔν'. Συνών. ἀγλοφώτιστος.

ἀγλύκαντος ἐπίθ. Ἡπ. Κάρπ. Πελοπν. (Κυνουρ.) Παξ. ΑΒαλαωρ. Ἔργα (ἐκδ. Μαρασλή) 2,172 ΓΒλαχογιάνν. Λόγ. κ. ἀντίλογ. 69 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,215 ἀγλύκαντους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀγλύκατος Εὔβ. (Αἰδηψ.) Ζάκ. κ. ἀ. Πελοπν. (Αἰγ. Μεσσ. Ὀλυμπ.) ἀγλύκατους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Μακεδ. (Ζουπάν. Σιάτ.) ἀγλύκατος Βιθυν. ἀγλύκιστους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλυκαντός < γλυκαίνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. πικραίνω - ἀπίκραντος καὶ ἀπίκρατος. Τὸ ἀγλύκιστος ἐκ τῆς μετοχ. γλυκασμένος < γλυκάζω ἀμάρτ.

1) Ὁ μὴ γενόμενος γλυκύς, ὁ μὴ ἐπαρκῶς γλυκύς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) κ. ἀ. β) Ὁ μὴ ὢν γλυκύς, ὁ πικρὸς ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Φαρμάκι ἀγλύκαντο μέσ' ἔς τὸ λαιμό μου
δὲ θέλω σύντροφο κάτω ἔς τὴ γῆ.

2) Μεταφ. ὁ μὴ ἡδόμενος, ὁ μὴ ἡσθεὶς τὸν βίον ταλαιπωρημένος, δυστυχὴς ἐνθ' ἄν.: Ὁλὴ τὴ ζωὴ του εἶναι ἀγλύκατος Ὀλυμπ. Τοῖς ἄλλες γλύκαινε καρδιές, μὰ αὐτὴ ἦταν ἀγλύκαντὴ ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Νὰ πὰ νὰ πλύνω ἄρρωστους, νὰ λούσω βαρυνωμένους
καὶ νὰ γλυκάνω ἀγλύκαντους καὶ θαλασσοπλυνμένους

Κάρπ. β) Συνήθως ἐπὶ ἀρᾶς, ποῦ νὰ μὴ γλυκαθῇ, νὰ μὴ εὐτυχῇ ἐνθ' ἄν.: Νὰ μὴ γλυκαθῇ τ' ἀχείλη σου, ἀγλύκατε! Αἰδηψ. Ἀγλύκατε, ποῦ νὰ μὴ γλυκαθῇς! Αἰγ. Ἀγλύκατε! τί 'ν' αὐτὰ ποῦ ἔκανες; Ζαγόρ. Τί μῶφκειαι τ' ἀγλύκατον! αὐτόθ. Τὸν εἶδα τὸν ἀγλύκαντο ποῦ μὲ σφόδρῃσας! Παξ. Ἀγλύκαντο κι ἀδρόσιστο! Ἡπ. Μ' ἔβγαλε μαλλί ἔς τὴ γλῶσσα τοῦ κουφουζώητου, τοῦ ἀγλύκατον! Ζουπάν. Πβ. ἀγλυκοσάλιστος, κοψότυχος. γ) Ἀποφράς, ἐπὶ ἡμέρας ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κι ἂν ἐρῇ μέρ' ἀγλύκαντὴ ἔς τὰ ξένα νὰ πεθάνῃς,
ποιὸς θὰ βρεθῇ ἔς τὸ πλάι σου τὰ μάτια νὰ σοῦ κλείσῃ;
Πβ. ἀγλύκιστος, ἀγλύκιστος, ἀγλυκος.

ἀγλύκιστος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. κ. ἀ.) ἀγλύκιστος Πελοπν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλυκιστός < γλυκίζω ἀμάρτ.

1) Ὁ πικρὸς τὴν γεῦσιν Πελοπν. (Λακων.): Ἀγλύκιστα-
τα λούπινα (τὰ μήπω ἀποβαλόντα τὸν πικρὸν χυμόν).
2) Ὁ μὴ ἡδόμενος τὸν βίον Πελοπν.: Ἀδρόσιτο,
ἀγλύκιστο, τὸ δροσιὸν νὰ μὴν τὸ ἰδῆς ποτέ! (ἀρά).
Πβ. ἀγλύκαντος, ἀγλύκιστος, ἀγλνκος.

ἀγλύκιστος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλνκιστός < γλν-
κίζω.

Ὁ μήπω γενόμενος γλυκὺς, ὁ μὴ ἐπαρκῶς γλυκὺς:
Ἀγλύκιστο καρπούζι. Πβ. ἀγλνκιστος, ἀγλύκαντος,
ἀγλνκος.

ἀγλνκος ἐπίθ. Ἄνδρ. Δαρδαν. Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.) Σίφν. κ. ἀ. — Λεξ. Περίδ. ἀγλνκος Πάρ. (Λεῦκ.)
ἀγλνκος Θράκ. (Μάδυτ. Μυριόφ.) ἀνάγλνκος Εὐβ. (Κο-
νίστρ.) Σίφν. κ. ἀ. ἀνάγλνκος Θράκ. (Μάδυτ.) ἀνέγλν-
κος Κάρπ. Τήλ. ἀνέγλνκος Θράκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. γλνκος.

1) Ὁ μὴ ἐπαρκῶς γλυκὺς ἔνθ' ἀν.: Ἀγλνκο εἶναι τὸ
ρουζόγαλο Ἄνδρ. Ἀμα τὰ συγκολοῖς ἄγοντα τὰ σῶκα, εἶναι
ἀγλνκα Σίφν. 2) Μεταφ. ἀηδής, ἄνοστος Δαρδαν. Εὐβ.
(Κονίστρ.) Σῦρ. — Λεξ. Περίδ.: Ἀνάγλνκο ψωμί Κονίστρ.
Ὀμιλία ἀγλνκη Περίδ.

Πβ. ἀγλύκαντος, ἀγλύκιστος, ἀγλνκιστος.

ἀγλνκοςάλιστος ἐπίθ. Ἦπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλνκοςαλιστός
< γλνκοςαλίζω.

Ὁ ἀείποτε ἐν πικρίαις διατελῶν: Φρ. Ἀγλνκοςάλιστο
παιδί! (ἀρά). Πβ. ἀγλνκοςάλιστος.

ἀγλνκοςάλιστος ἐπίθ. Παξ. ἀγλνκοςάλιστους Θεσσ.
(Ζαγορ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλνκοςαλιστός
< γλνκοςαλίζω.

Ὁ μηδέποτε ἡσθεὶς τὸν βίον, ὁ ἀείποτε λυπούμενος
καὶ παλαιῶν ἔνθ' ἀν.: Ἀντὸς ὄλ' τὴ ζουή τ' εἶνι ἀγλνκου-
σάλιστους (συνών. φρ. ποτέ τον δὲν ἐχάρεη) Ζαγορ.
Πβ. ἀγλνκοςάλιστος.

***ἀγλνσία** ἡ, ἀξρυσία Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀγρυσον = ἐκκλύζω.

Ἀπλυσία: Ν' ἐφαῖτσε ἀ ἀξρυσία (τὸν ἐφαγεν ἡ ἀπλυσία).

ἀγλνστος ἐπίθ. Νίσυρ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)
ἀνάγλνστος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλνστός < γλνσ.

1) Ὁ μὴ ἐκλυθεὶς, ὁ μὴ διαλυθεὶς, ὁ μὴ καταστάς
ρευστός Πόντ. (Τραπ. Σάντ. Χαλδ.): Ἐύγαλαν ἀνάγλνστον
Πόντ. Τὸ παδοκίτάν' ἀγλνστον ἔν' (δὲν ἔχει διαλυθῆ δι' ὕδα-
τος. παδοκίτάν' = εἶδος μυζήθρας) Χαλδ. 2) Ὁ μὴ θλι-
βεὶς, ὁ μὴ παθὼν ἐκ συνθλίψεως, ὁ ἔχων τὴν φυσικὴν
αὐτοῦ ὑπόστασιν Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

ἀγλνστωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγλνστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωτός.

Ὁ σχεδὸν ἀγλνστος, ὁ μὴ ἐντελῶς γλνσμένος, ὁ
μὴ καλῶς διαλυθεὶς.

ἀγλύτωτος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλντωτός < γλν-
τώρα.

1) Αὐτὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἐγλύτωσεν ἀπὸ κινδύνου τινός,
ὁ μὴ λυτρωθεὶς, ὁ μὴ ἐλευθερωθεὶς σύνθηθ. καὶ Πόντ.
(Τραπ.) 2) Ὁ μὴ περατωθεὶς, ὁ μὴ τελειωθεὶς Σύμ.
κ. ἀ.: Σπίτιν ἀγλύτωτον Σύμ.

ἀγλνφτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Λακων.)
Πόντ. (Ἀργυρόπ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγλνφτος Πόντ. (Τραπ.)
— Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλνφτός < γλνφω.
Τὸ ἀγλνφτος ἤδη μεταγν.

1) Ὁ μὴ γεγλυμμένος, ὁ μὴ περιηρημένος τὸν φλοιόν,
ἐπὶ ξύλου, καρπῶν κττ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.): Τρώει τὰ μῆλα ἀγλνφτα Λακων. Τὰ πορτοκάλλα δὲν
τρώγονται ἀγλνφτα αὐτόθι. Ἡ κατοίκα δὲν ἄφησε κάμμιὰ
ἐλαιὰ ἀγλνφτη (δηλονότι· πασῶν τῶν ἐλαιῶν τὸν φλοιὸν
περιέφαγε) αὐτόθι. Συνών. ἀγλνφτιστος 1, ἀξεφλού-
διστος. β) Ὁ μὴ περιηρημένος, ὁ μὴ περιφαγωμένος
Πελοπν. (Λακων.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀγλνφτό 'ναι τὸ χω-
ράφι-τὸ χόρτο (δὲν ἐβοσκήθη ἀκόμη) Ἀπύρανθ. γ) Ἐπὶ
ξύλου, ὁ ἀπλάνιστος, Πελοπν. (Λακων.): Ἀγλνφτες τοῖς
ἐβαλε τοῖς σανίδες γιὰ οἰκονομία. Πβ. Σχολ. εἰς Σοφοκλ. Οἶδ.
Κολ. 100 (ἐκδ. PParageorgius) «ἀσκέπαρνον δὲ τὸν ἀγλν-
φον καὶ ἀπελέκητον καὶ ἄξεστον, (τὸν) οὐκ εἰργασμένον».

2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἔλειξέ τις Πόντ. (Ἀργυρόπ.):
Ἀφ' οὗ αἶτον τὸν πεινασμένον, ἀγλνφτον στούδ' 'κ' ἐφέκεν.
Συνών. ἀγλνφτος, ἀλειχτος.

ἀγλωσσος ἐπίθ. Πόντ. (Κεραι.) — Λεξ. Περίδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγλωσσος.

Ὁ μὴ λαλῶν, ὁ ἄναυδος Πβ. ἀγλώσσωτος. Συνών.
ἀμίλητος. Ἀντίθ. γλωσσᾶς, γλωσσέας.

ἀγλώσσωτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γλωσσώτος
< *γλωσσώω.

Ὁ μὴ ἔχων γλῶσσαν. Πβ. ἀγλωσσος.

ἀγνὰ ἐπίρρ. Κύπρ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνός.

1) Ἀγνῶς Κύπρ.: Ἀσμ.

Ἀγνὰ τρώεις, ἀγνὰ πίν-νεις τῷ ἀγνήν γεναῖκαν παίρνεις.

2) Παραδόξως, ἀλλοκότως Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.): Μὴ
καλατξεύς ἀγνὰ (μὴ ὀμιλῆς κτλ.).

ἀγναεύω Πόντ. (Κεραι.) ἀγναύω Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *anlatmak* καὶ διαλεκτ. *ağnata k.*

Ἐννοῶ, καταλαμβάνω ἔνθ' ἀν.: Ἐγνάψες ντὸ λέγω σε;
(τί σοῦ λέγω;) Κοτύωρ. Συνών. ἀγναντεύω (II),
ἀγναντίζω (II), ἀγνάρω, καταλαβαίνω.

ἀγναῖος ἐπίθ. Πόντ. (Σινώπ.) ἀγναῖος Πόντ. (Ὁφ.
Τραπ.) ἡγναῖος Κάρπ. Οὐδ. ἀγναῖον Κάρπ. ἀγναῖον
Κάρπ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀγναῖος.

1) Ὁ ἄκρατος, ὁ ἀνόθευτος, ὁ ἁμεικτος ξένης οὐσίας,
συνήθως κατ' οὐδ. γέν. ὡς οὐς. Κάρπ. Συνών. ἀγνός B I.

